

— Čís. 14643.

K § 50 odst. 3 konk. ř.

Exekuční soud nesmí v rozvrhovém řízení rozhodnouti, zda přihlášená pohledávka za podstatou vztahuje se na podstatu společnou či zvláštní.

(Rozh. ze dne 25. října 1935, R I 1085/35.)

První soud přikázal správci úpadkové podstaty ve výsadním pořadí z výtěžku nemovitosti v S. určitou částku, jako pohledávku za zvláštní podstatou, aniž konkursní komisař podle § 50 odst. 3 konk. ř. o tom rozhodl, zda se přihlášené částky vztahují na tuto zvláštní anebo na společnou podstatu. Rekursní soud nevyhověl rekursu hypotekárního věřitele proto, že rozhodnutí konkursního komisaře ve smyslu § 50 konk. ř. je zapotřebí toliko tehdy, když tato otázka je pochybná, avšak v projednávaném případě pochybnosti nebyly, poněvadž nebyl vznesen odpor proti přihlášce správce úpadkové podstaty.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou soudů a prvému soudu uložil nové jednání a rozhodnutí.

Důvody :

Paragraf 50 odst. 3 konk. ř. vyslovuje zásadně a podle § 67 konk. ř. výlučně příslušnost konkursního komisaře i pro případ, není-li pochybnou otázka, zda se vztahují pohledávky za podstatou na podstatu společnou či zvláštní, neboť první věta odstavce 3 § 50 konk. ř. obsahuje jen právní domněnku, že se v pochybnosti má za to, že se pohledávky za podstatou vztahují na podstatu společnou, čímž jest dána jen směrnice pro konkursního komisaře a upravuje se otázka důkazní, neustanovuje se však, že výlučná příslušnost konkursního komisaře nastává jen v případě oné pochybnosti, a totéž platí i tehdy, byla-li věc, náležející ke zvláštní podstatě podle § 121 odst. 3 a 4 konk. ř. exekučním soudem prodána (rozh. čís. 13083 sb. n. s.). Předpis ten o výlučné příslušnosti konkursního komisaře k rozhodnutí o otázce, zda se pohledávka za podstatou vztahuje na podstatu společnou či zvláštní, je předpisem velícím, jenž byl exekučním soudem porušen tím, že sám v rozvrhovém usnesení rozhodl o tom, že přihlášené částky vztahují se na předmětnou zvláštní podstatu. Byly-li však v rozvrhu nejvyššího podání porušeny velící předpisy zákona, není právo k rekursu osoby, jejíž zájmy tím byly dotčeny, závislé na tom, zdali byl v tomto směru při rozvrhovém roku vznesen odpor (§§ 213, 234 ex. ř., rozh. čís. 9730, 9883, 11624, 12289 sb. n. s.). Důvod, ze kterého rekursní soud rekursu nevyhověl, proto neobstojí. Exekuční soud měl si naopak před vydáním rozvrhového usnesení vyžádati (§ 55 odst. 3 ex. ř.) rozhodnutí konkursního komisaře a tak si zjednatí zákonný podklad pro rozhodnutí, zda účtované náklady, pokud se týče které z nich, mají býti podle § 50 odst. 1 konk. ř. zapraveny ze zvláštní podstaty, o niž jde, a to ovšem v pořadí přednostním (rozh. čís. 9153 sb. n. s.).